

Vraagt ge nu op welk mysterie in den mensch en in het menschelijk leven het dogma der gemeene gratie het zoo onmisbare licht doet vallen, dan kan het niet moeilijk zijn, dit klaar en duidelijk in te zien. Twee machten nemen we in den mensch en in zijn leven waar: eenerzijds de macht der zonde, en anderzijds de macht van wat goed en lieflijk is. Vervolgt ge nu de lijn der zonde in uw eigen hart en in het leven der wereld, dan is alles donker en somber, grauw en doodsch en op den dood in zijne velerlei vormen uitlopende, en kan er in uw voorstelling geen plaats voor iets dat goed en lieflijk in den mensch en in het menschenlijke zijn zou, overblijven. Laat ge daarentegen voor een oogenblik de zonde buiten beschouwing, en let ge op allerlei verkwikkelijks dat u in den mensch en in het menschenlijke leven boeit, dan biedt ons menschenlijk leven nog, o, zoo veel bekoorlijks, zooveel dat u boeit en u weldadig aandoet, dat ge u bijna zoudt afvragen, of heel het denkbeeld van een verderf onzer natuur door de zonde, niet op legende en inbeelding rust.

Ge stuit hier op tegenstrijdige verschijnselen. De ééne maal wordt ge pessimist, en ziet de wereld als in duivelsche gestalte voor u treden, dat er niets goeds aan haar is. En toch weer een ander maal wordt ge optimist, en voelt u gestreeld door zooveel uiting van nobelen zin, kloeke veerkracht en ernstig bedoelen, als ge in het leven om u heen waarneemt. Die tegenstrijdigheid verzwakt u. Ge waart er bijna toe gekomen de zonde te haten, en met het *ex profundis* der klagende menscheit in te stemmen. Maar dan weer boeit en bekoort het leven u derwijs, dat ge de zonde als een bijna overwonnen macht gaat beschouwen, en met den lofzang van het humanisme instemmend, wierook voor den mensch zoudt ontsteken. Geslingerd tusschen beide voorstellingen en zielsgezindheden, ontwaart ge dan almeer, dat ge voor een raadsel staat. Loopt ge de ééne lijn af, dan loopt ge dood op de feiten van het goede en lieflijke in den mensch en in des menschen historie. Maar ook, gaat ge van dat betrekkelijk goede uit, en poogt ge van daar uit uw lijn af te loopen, dan loopt ge eveneens dood en stuit op de schriklijke openbaring der zonde. Noch met de ééne noch met de andere leidende gedachte komt ge dus uit. Ge tast, ge voelt dat er een *derde iets* moet zijn, waardoor ge beide malen mis uitkomt. De aanwezigheid van dat *derde iets* constateert ge, maar ge ziet het niet, en kent het niet. En zoo wordt dat derde iets voor u het hier schuilend mysterie.

Zelfs wordt dit mysterie voor u nog donkerder en raadselachtiger, zoo ge rekenen gaat met de genade, die tegen de zonde indringt. Van die genade toch belijdt ge, dat ze niet uit den mensch, maar uit God is. Ge erkent dat die genade alleen door het *geloof* werkt, en dat er zoodoende